

QUÆSTIO XXII.

Quare tam cito Angelus rapuit Philippum à præsentia Eunuchi?

183. Dan. 1. Ezech. 8.

Arripuit Angelus, sicut transtulit Prophetam Habacuc in Babyloniam, Daniel. 1.4.n.3.5. & sicut apprehendit Ezechielem 8. n. 3. Sed cur tam subito, expleto Baptismo?

184. D. Chrysof. Lyran.

Respondet D. Chrysof. ut Philippus esset in admiratione, tamquam vir non vulgaris, sed divinus, ut Prophetis non inferior, & deinde ejus doctrina esset in multa æstimatione. Secundo Lyranus. Ut Eunuchus intelligeret Philippum à Deo specialiter fuisse missum ad eum informandum de fide, & baptizandum. Ut inde multas gratias Deo exhiberet pro tam peculiari beneficio sibi dato. Tertio Occumenius ait: Quoniam voluisset Eunuchus adhuc congregari, & Philippus abnuens, ac detegens, cum nondum tempus esset, ipsum utique contristasset; Quia Eunuchus vellet Philippum apud se detineri, quem Deus volebat aliis gentibus prædicare; dona enim Dei non in uno coarctantur, sed in multis extendunt.

Occum.

185. Tertull.

Quarto Tertullianus lib. de Baptismo ait: Cui ultro Deus Apostolorum miserat, ad quem rursus Spiritus, ut se curriculo adjuvaret, iusserat, se ipsura ipsius fidei occurrit, in tempore exhortatus adsumitur, Dominus ostenditur, fides non moratur, aqua non expletur, Apostolus perfecto negotio eripitur. Conceditur, ut Æthiopi Eunuchus Philippus præfens adit, quando Salvator negotium exigit, ut Scripturam exponat, fidei mysteria explicet, & in necessariis instruat, ac baptismali aqua mundet, quo absoluto munere, amplius Philippus non immoratur, sed statim eripitur ab Angelo, & recedit: Apostolus perfecto negotio eripitur.

Expleto officio ministrabat.

186. Joan. 16.

Scribit D. Joan. 19. n. 23. Quod cum accepisset Jesus acetum, dixit: Consummatum est, & inclinato capite tradidit Spiritum. Ad quid meus Jesus cum exspirasset proclamavit alta voce omnia esse consummata, quæ de eo erant prædicta, & prophetizata: Christus, ut supremus Dominus habebat in sua potestate vitam, & mortem, & dum ea, quæ ad Redemptoris munus sibi à Patre commissa fuerant, implerentur, voluit in hoc sæculo retineri; at sua delegatione & Redemptoris officio adimpleto, omnibusque, ad quæ missus fuerat, perfectis, & absolutis, jam non erat immorandum, ideoque exspiravit: D. Chrysof. homil. 84. ait: Ubique demonstrare admittit novam hanc mortem fuisse; siquidem in potestate moriens erat, ne priusquam ipse vellet, & omnia impleta essent, moreretur. Similiter Theophylactus, ait: Non prius mors corpus ejus invasit, quam ipse voluit, voluit autem cum compleret omnia.

D. Chrysof.

Theod.

Cum accepisset Sanctissima Maria Virgo cognatam suam esse prægnatam Elizabeth profecta est ad eam visitandam, & ut notat D. Lucas 1. n. 56. ibi: Mansit autem Maria mensibus tribus, & reversa est in domum suam. Cur Virgo sanctissima per tres menses ibi immoratur, & illis transactis propriam domum repetit? Profecta est Maria Sanctissima, ut parienti Elizabeth debitum officium sedula sua charitate ministraret, & ibi per tres detineret menses; postquam autem partus est editus, suumque Virgo exhibuit ministerium, & expleto debito officio parienti, nulla jam aderat causa sibi permanendi, & idcirco ultra non detinetur, sed ad propriam domum revertitur. D. Ambros. lib. 2. in Lucam, ait: Maria in domo sera, festina in publico mansit apud cognatam suam tribus mensibus; Etenim, qua propter offi-

187. Luc. 1.

cium venerat, inbarebat officio, ut illud impleret, quo absoluto jam amplius non erat ibi immorandum.

D. Ambros.

cium venerat, inbarebat officio, ut illud impleret, quo absoluto jam amplius non erat ibi immorandum.

CAPUT IX.

1. Saulus autem adhuc spirans minarum, & cædis in discipulos Domini accessit ad Principem Sacerdotum.
2. Et petiit ab eo epistolas in Damascum ad Synagogas, ut si quos invenisset hujus via viros, ac mulieres vinculos perduceret in Jerusalem.
3. Et cum iter faceret, contigit, ut appropinquaret Damasco: & subito circumfulsit eum lux de Cælo.
4. Et cadens in terram audivit vocem dicentem sibi: Saule, Saule, quid me persequeris?
5. Qui dixit: Quis es Domine. Et ille: ego sum Jesus, quem tu persequeris; durum est tibi contra stimulum calcitrare.
6. Et tremens, ac stupens dixit: Domine, quid me vis facere?
7. Et Dominus ad eum: Surge, & ingredere Civitatem; & ibi dicetur tibi, quid te oporteat facere. Viri autem illi, qui comitabantur eum eo, stabant stupesciti, audientes quidem vocem, neminem autem videntes.
8. Surrexit autem Saulus de terra, apertisque oculis nihil videbat. Ad manus autem illum irabentes introduxerunt Damascum.
9. Et erat ibi tribus diebus non videns, & non manducavit, neque bibit.
10. Erat autem quidam discipulus Damasci, nomine Ananias; & dixit ad illum in visa Dominus: Anania. At ille ait: Ecce ego Domine.
11. Et Dominus ad eum: Surge, & vade in vicum, qui vocatur rectus, & quare in domo Iudæ Saulum nomine Tarsensem: ecce enim orat.
12. (Et vidit virum Ananiam nomine introeuntem, & imponentem sibi manus, ut visum recipiat.)
13. Respondit autem Ananias: Domine, audivi à multis de viro hoc quanta mala feceris Sanctis tuis in Jerusalem.
14. Et hic habes potestatem à Principibus Sacerdotum alligandi omnes, qui invocant nomen tuum.
15. Dixit autem ad eum Dominus: Vade, quoniam vias electionis est mihi iste, ut portet nomen meum coram gentibus, & regibus, & filiis Israel.
16. Ego enim ostendam illi quanta oporteat eum pro nomine meo pati.
17. Et abiit Ananias, & introiit in domum, & imponent ei manus, dixit: Saule frater, Dominus misit me Jesus, qui apparuit tibi in via, qua veniebas, ut videas, & implearis Spiritu Sancto.
18. Et confestim ceciderunt ab oculis ejus tanquam squame, & visum recepit, & surgens baptizatus est.
19. Et cum accepisset cibum, confortatus est: Erat autem cum discipulis, qui erant Damasci per dies aliquot.
20. Et continuo in Synagogis predicabat Jesus, quoniam hic est Filius Dei.
21. Stupebant autem omnes, qui audiebant, & dicebant: Nonne hic est, qui expugnabat in Jerusalem eos, qui invocabant nomen istud: & hic ad hoc venit, ut vinculos illos duceret ad Principes Sacerdotum.
22. Saulus autem multo magis convalescebat, & confunde-

- fundebat Iudeos, qui habitabant Damasci, assermans, quoniam hic est Christus.
23. Cum autem impleverent dies multi Concilium fecerunt in unum Iudæi, ut eum interficerent.
24. Nota autem facta sunt Saulo insidia eorum: Custodiebant autem & portas die, ac nocte, ut eum interficerent.
25. Accipientes autem eum discipuli nocte, per murum dimiserunt eum, submittent in sporta.
26. Cum autem venisset in Jerusalem tentabat se jungere discipulis, & omnes timebant eum non credentes quod esset discipulus.
27. Barnabas autem apprehensum illum duxit ad Apostolos, & narravit illis, quomodo in via vidisset Dominum, & quia locutus est ei, & quomodo in Damasco fiducialiter egerit in nomine Iesu.
28. Et erat cum illis intrans, & exiens in Jerusalem, & fiducialiter agens in nomine Domini.
29. Loquebatur quoque gentibus, & disputabat cum Grecis; illi autem querebant occidere eum.
30. Quod cum cognovissent fratres deduxerunt eum Casarem, & dimiserunt Tarsum.
31. Ecclesia quidem per totam Iudeam, & Galileam, & Samariam, habebat pacem, & edificabatur ambulans in timore Domini, & consolatione sancti Spiritus replebatur.
32. Factum est autem, ut Petrus dum pertransiret universos, deveniret ad Sanctos, qui habitabant Lydæ.
33. Inveni autem ibi hominem quendam nomine Eneam, ab annis octo jacentem in grabato, qui erat paralyticus.

34. Et ait illi Petrus: Anea, sanat te Dominus Iesus Christus: Surge, & sterne tibi; Et continuo surrexit.
35. Et viderunt eum omnes, qui habitabant Lydæ, & Saronæ, qui conversi sunt ad Dominum.
36. In Ioppe autem fuit quædam discipula nomine Tabitha, quæ interpretata dicitur Dorcas: Hæc erat plena operibus bonis, & eleemosynis, quas faciebat.
37. Factum est autem in diebus illis, ut infirmata moreretur. Quam cum lavissent posuerunt eam in Cœnaculo.
38. Cum autem prope esset Lydæ ad Ioppen, discipuli audientes, quia Petrus esset in ea, miserunt duos viros ad eum, rogantes: Ne pigritervis venire usque ad nos.
39. Exurgens autem Petrus venit cum illis. Et cum advenisset duxerunt illum in Cœnaculum, & circumsteterunt illum omnes vidua stantes, & ostendentes ei tunicas, & vestes, quas faciebat illis Dorcas.
40. Ejectis autem omnibus foras, Petrus ponens genua oravit, & conversus ad corpus, dixit: Tabitha surge. At illa aperuit oculos suos, & viso Petro resedit.
41. Dans autem illi manum, erexit eam. Et cum vocasset Sanctos, & viduas, assignavit eam vivam.
42. Notum autem factum est per universam Ioppen, & crediderunt multi in Domino.
43. Factum est autem, ut dies multos moreretur in Ioppe apud Simonem quendam Coriarium.

ARGUMENTUM.

Tria proponuntur in hoc Capite, Admirabilis Pauli conversio, Aneæ paralytici curatio, Tabithæ, seu Dorcas suscitatio.

Act. 9. v. 1. Saulus adhuc spirans minarum, & cædis in discipulos Domini, accessit ad Principem Sacerdotum.

Nam. 2. Et petiit ab eo epistolas in Damascum ad Synagogas, ut si quos invenisset hujus via viros, ac mulieres vinculos perduceret in Jerusalem.

Versiones

CVM EXPOSITIONE I.

1. Syriac. Arabic. Æthiop.

Verf. 1. **S**aulus adhuc spirans minarum. Syriac. Adhuc erat plenus minis furoreque cædis. Arabicus: Cæterum Saulus spirans erat minas, & necem. Æthiopicus: Squi cum processisset ira, multiplicavit flatum. Nota illud Adhuc, ac si dicat, crudelitatem, aviditatem, ac sicim suam sanguinis Christianorum, non explevit Saulus necem Stephani, ac multorum Christianorum ferè duorum millium, ut vidimus cap. 8. n. 2.

2. Syriac.

Spirans minarum, & cædis. Syriac. Plenus minis, furore, tamquam rabidi, ac furentis Leonis fumantem ignem spirabat, corporis gestu, & actionibus, & verbis jactantibus crudelissimas, ac lethiferas minas, ut omnes Christianos eradicaret, & extingueret; totum hoc significat illud spirans: sic de Antiocho Rege scribitur Machabæor. 2. cap. 9. n. 7. Ignem spirans animo in Iudeos. Ad Principem Sa-

Mac. 9.

cerdotum, qui tunc erat Annas, vel aliquis ex Annæ filiis, ut vidimus supra cap. 4. n. 6.

Petiit ab eo epistolas. Syriac. Poposcit epistolam à Summo Pontifice sibi dari, non mandatus, nec rogatus, sed ipse se obtulit. Tantis erat furor Pauli, ut non solum persequeretur Christianos in Iudæa, sed etiam in aliis locis, & Civitatibus, ut ipse de se fateatur in cap. 26. n. 11. dicens: Et amplius insanens in eos persequeretur usque in exteras Civitates, in quibus dum irem Damascum, Damascus, caput Syriæ distans à Jerusalem, 50. leucis ad latus Libani sita, suum Regem habebat Aretam, 2. Cor. 1. n. 3. 1. & quia in persecutione Stephani multi Christiani confugerunt in Damascum, Iudæi impetrarunt à Rege Areta, ut Christiani existentes in Damasco ibi comprehenderentur, ut constat ex citato loco 2. Cor. 1. n. 1. & ibi notant Expositores, & ideo Saulus peculiariter postulavit epistolas in Damascum.

A Summo Pontifice, ait Syriacus, ut notat Lyranus, ut ex ejus autoritate magis posset fidelibus nocere. Et dicitur in Textu: Ad Synagogas, quas olim Rex Benadad concesserat Iudeos habere in Damasco, 3. Reg. 20. n. 34. & sic legit Arabicus: Ad Synagogas ibi commorantes. In Damasco nempe: Si quos invenisset hujus via viros. Syriacus: Si quos eruditores Syriac in hac via inveniret. Æthiopic. Sequentes hanc viam scilicet Christi sectatores.

Vinculos perduceret in Jerusalem. Arabicus: Vinculos perduceret, ex quo patet: quod Saulus non ibat solus, sed alii cum eo, quorum ipse dux erat, ut Christianos